

Israel Shamir: „Polská demonstrace proti restitucím, označená v americkém tisku jako ‚protest neonacistů‘. Jistě, jedině neonacista by rád zůstal vlastníkem svého bytu, když se nabízí velice lákavá příležitost předat ho americké židovské organizaci.“

Autor: Israel Shamir

V pátek 17. ledna 2020 otřáslu ruskou metropolí tři tisíce slavnostních salv a moskevské nebe prozářily překrásné ohňostroje. Stalo se tak v připomínce památného pozdravu z před 75 let, kdy 17. ledna 1945 čtyřicet salv 324 těžkých děl oznámilo osvobození Varšavy Rudou armádou. Zdevastované město na Visle bylo tehdy zachráněno před úplným zničením.

Byla by to bývala vynikající příležitost k veřejné oslavě přátelství mezi dvěma slovanskými národy. Poláci by si mohli připomenout na 200 000 ruských padlých v bojích o Varšavu se slovy „zemřeli, abychom my mohli žít“. Mohli by Rusku poděkovat také za bohaté země a lidnatá města, vyrvaná poraženému Německu a předložená Polsku: Danzig se stal Gdaňskem, ze Stettinu Szczecin, Breslau Wrocław a z Posenu je Poznaň. Projevit vděčnost by ostatně mohli i za navrácení ukrajinského území, v meziválečné éře ovládané Poláky, což skončilo krvavými masakry polského obyvatelstva ukrajinskými nacionalisty, zpátky Ukrajině.

Vděčnost ovšem není rysem, který by zdobil polský národní charakter: polská vláda celou událost zcela ignorovala. Místo toho Poláci zničili pomníky a hrobky ruských vojáků. Toto nehezké chování je však spíše symbolickým gestem v porovnání s rozhodnutím vlády nechat na svém území zřídit americký radarový systém, jehož existence značně navýšila proveditelnost překvapivého amerického jaderného útoku proti Rusku. Polské snahy překazit výstavbu ruského ropovodu do Německa, pozvání amerických obrněných sborů na své východní hranice či nekonečné projevy protiruského nepřátelství nedaly Rusům jinou možnost, než začít tento někdejší zakládající stát Varšavské smlouvy považovat za svého evropského protivníka číslo jedna.

Málokoho asi překvapí, že si Rusové nenechali ujít nabízenou příležitost k odplatě, kterou jim otevřela židovská ofenziva proti Polsku. Židé napadli tento východní antikomunistický opěrný bod Západu hned ze dvou stran současně: mocné americké Židovstvo z jedné a vlivný židovský stát Izrael z druhé. Tedy takřka současně. Američtí Židé dali povel k útoku protlačení patolízalského **zákona S774**, který Polsku de facto nařizuje zaplatit 300 miliard dolarů americkým židovským organizacím.

Podle tohoto amerického zákona má být veškerý nemovitý majetek, který v minulosti patřil lidem židovského původu, převeden americkým židovským organizacím. Před válkou však Židům patřila celá třetina Varšavy, polovina Krakova a značná část polských nájemních domů – které se nyní mají „vrátit“ americkému Židovstvu. Tato norma zakládá dosti výjimečnou situaci: co jednou patřilo Židovi, má v židovských rukou zůstat navždy. A proti těmto rukám se nelze bránit ani soudně. Pokud zemřel polský občan židovského původu zadlužený, jeho dluhy zmizely. Jestliže však zemřel bez závěti, pak má jeho dům připadnout židovské americké organizaci. Ty mohou nechat polské obyvatele vystěhovat – případně je přinutit zaplatit nájem za byt, který důvodně považovali za svůj vlastní.

Zákon S774 je geniální nápad, který oživuje středověké polské Židovstvo jako stát ve státě. V předválečném Polsku tomu tak nebylo – Židé byli polskými občany, a pokud některý z nich zemřel bez dědiců, jeho majetek připadnul coby **odúmrtí** polské republice úplně stejně jako v případě katolíků nebo pravoslavných, zesnulých bez závěti. Američtí Židé se ovšem rozhodli udělat z **holokaustu** největší krádež nemovitého majetku 21. století, a tak se neváhali inspirovat myšlenkami z 16. století. Shromáždí tím ve svých rukách veškerý majetek předválečných polských občanů Mojžíšova zákona.

Tato podivuhodná myšlenka ovšem nemá být uplatňovaná v USA ani Anglii. Pokud tak americký nebo britský Žid umře bez ustanovených dědiců, připadne jeho majetek státu. V případě Polska ovšem Židé zamýšlejí zakotvit režim plné restituce. Pokud se to povede s Poláky, možná se rozšíří i jinde – Židé už nebudou řadovými občany svých zemí, ale příslušníky nadnárodní entity, Židovstva. Jejich závazky zůstanou soukromou záležitostí, jejich aktiva ovšem budou náležet Židovstvu. Geniální, že ano?

Poláci ze S447 nadšení pochopitelně nebyli. Proběhly demonstrace proti nové legislativě, zaznívají výzvy k vypuzení americké vyslankyně, která jen přilila olej od ohně přáním polským Židům k chauce, zatímco na katolické Poláky, drtivou většinu země, o Vánocích jaksi

pozapomněla. Někdy v té době podpořil americké Židy také Izrael požadavkem, aby se Polsko omluvilo za své ošklivé chování vůči Židům, přijalo částečnou zodpovědnost za holokaust a doširoka otevřelo svou pokladnu. Izrael už sice vyinkasoval hojné miliardy od Němců, ty se ale dávno rozkutálely. Polsko dosud Izraeli nevyplatilo nic. **Po válce k moci nastoupivší bolševici nemínili platit sionistům. Polsko navíc považovali za oběť nacismu, nikoliv poživitele jeho dobrodiní. Komunisti jsou ale už nějaký ten pátek pryč, tak prosím zaplatte, pomysleli si Židé.**

Na Polsko tak spojenými silami tlačí americké Židovstvo i Izrael. Označují Osvětim za „polský koncentrační tábor“, což Poláky **rozžhuvuje doběla**. Nemálo Poláků podle nich pomáhalo nacistům uskutečnit „konečné řešení židovské otázky“. Poláci obratem přijali zákon, který zakazuje veřejně šířit podobné názory, Židé poté vyšli skandovat do ulic.

Celý konflikt se dostává do popředí pozornosti světa s pětasedmdesátým výročím osvobození Osvětimi (mimochodem vojáky Rudé armády; Obamův strýček v Polsku skutečně nebojoval, navzdory hloupému tvrzení amerického exprezidenta). Hlavní **vzpomínkové akce** budou probíhat na dvou místech: v Jeruzalémě a v Osvětimi. V Jeruzalémě se shromáždí všichni nejvýznačnější potentáti: francouzský prezident, americký viceprezident, německá kancléřka či ruský prezident Putin. Pozván byl i polský prezident Andrzej Duda, nikoliv však jako řečník, ale jako jeden z „obyčejných“ hostů. Raději tak pozvánku odmítl (prvně pod **záminkou**, že hlavní hvězdou fóra má být Vladimír Putin, později otočil a označil důvodem neúčasti **zpolitizování fóra** – pozn. DP) a dal přednost podstatně skromnější připomínkové akci na místě osvětimského tábora.

Putin si je polské situace dobře vědom. Rozhodl se Polákům ukázat, že jejich neúnavné nepřátelství pro ně může mít dosti neblahé následky. Na setkání ruského ministerstva obrany ze 24. prosince proto veřejnosti předložil jisté dokumenty z válečné periody dokazující divoce protizidovské postoje předválečných polských elit. Tak se třeba **Józef Lipsky**, polský vyslanec v nacistickém Německu až do roku 1939, nechal před Němci slyšet, že pokud zbaví Polsko jeho Židů, postaví říšskému kancléři Adolfu Hitlerovi ve Varšavě pomník. „**Antisemitské prase**,“ okomentoval to rozhořčený Putin.

Poláci se inkriminující slova pokusili chabě zahrát do autu. Vyslanec prý ve skutečnosti chtěl Židy zachránit tak, že by je poslal do bezpečí v Africe, třeba na Madagaskar, mezi neškodné lemury, to vše ve spolupráci se sionisty, a tak byl snad nanejvýš „sionistické prase“. S velkým úspěchem se tato snaha nesetkala.

Putin měl však ve svých archivech i další dokumenty a důkazy. Dal tak k lepšímu třeba zprávu z přelomu let 1944-1945, kdy se z Londýna vedení polští militanti **Zemské armády** (*Armia Krajowa*, AK) pokusili dobýt na Němcích Varšavu ještě před příchodem Rudé armády. Podle ruských dokumentů ale bojovníci systematicky zabíjeli všechny Židy, kteří přežili rozdrčení povstání ve varšavském ghettu v roce 1943 Němci. Snad také proto nepovažovala ruská armáda pomoc Zemské armádě za svou nejsvětější povinnost.

Rusové se k Židům vždy chovali slušně a snášlivě. V Rusku žádné pogromy neprobíhaly, ty

se vesměs omezovaly na Polsko, Ukrajinu a Moldávii, tedy okrajové části Ruského impéria a dnes nezávislé státy. Rusové zachránili miliony Židů, včetně nespočtu těch polských, když jim umožnili utéci do Ruska. Žádná jiná země nepřijala tolik židovských uprchlíků jako Rusko, a to ani náznakem. Židé se jim odvděčili černočerným nevděkem, když se postavili do čela západní psychologické války proti Rusku. Masha Gessenová a Leonid Gozman jsou jen dva typicky prozápadní a protiruské Židé, kteří jsou dnes naživu jedině zásluhou ruského hrdinství a štědrosti.

Rusko však i nadále ukazuje Židům svou přívětivou tvář. Tvoří nedílnou součást moderních ruských elit a židovská centra stojí na prominentních místech Moskvy i dalších ruských měst. Vřelé jsou i jeho vztahy s Izraelem, navzdory tlumené syrské konfrontaci. Putin u příležitosti Světového fóra pro holokaust v Jeruzalémě odhalil plány na zřízení nového památníku sovětským Židům, kteří zahynuli během krutého obléhání Leningradu. Obzvláště přátelské vztahy poutají Benjamina Netanjahua s Putinem, a právě díky jejich nadstandardním osobním vztahům se podařilo odvrátit otevřenou válku o Sýrii.

Izraelští liberálové, nepřátelští k Trumpovi i Netanjahuovi, tento vývoj rozhodně nesledují s potěšením. Raději by viděli příklon Jeruzaléma k Varšavě – a klidně by zaplatili i onu nepatrnou cenu v podobě přehlédnutí etnických čistek polských Židů. V Izraeli sice hrají druhé housle, i tak je ovšem jejich vlajková loď, deník *Haarec*, stejně ostře protiputinovský jako typický západní plátek.

Poláci se octli mezi mlýnskými kameny. Doufali, že Židé s blízkým vztahem k Americe je podpoří proti Rusům, ti však mají své vlastní kalkuly a zájmy. Pokud se Poláci domnívali, že Rusové neodhalí jejich slabá místa, šeredně se přepočítali. Jistě, Rusové kdysi drželi v bezpečí svých hermeticky uzavřených archivů stohy inkriminujících dokumentů, to však ještě Varšava byla jejich spojencem. V současném rozložení sil už to však nedává smysl, a tak Rusové předkládají světu hrůzné důkazy ostře protižidovských polských postojů.

Provedli také úpravu celého narativu 2. světové války. Tam, kde Poláci rádi začínají paktem Molotov-Ribbentrop, načež SSSR vykresluje jako spojence nacistického Německa při porcování nevinného Polska, předcházeli v novějším ruském narativu (bližším realitě) **pakt Polska s nacistickým Německem** ten Molotovův o pár let. Polsko zamýšlelo podílet se na útoku proti Rusku coby Hitlerův mladší partner. Proto byly jeho západní hranice (s Německem) zcela prosté opevnění a nebráněné, na rozdíl od těžce opevněné východní hranice se Sovětským svazem. Také díky tomuto strategickému omylu polského meziválečného vedení dokázali Němci zlomit odpor polské armády za pouhých pár týdnů.

Podle ruských dokumentů sloužilo v Hitlerově Wehrmachtu půl milionu Poláků. Ukazují také příznivé smyšlení o německém nacismu v řadách polských elit, v neposlední řadě kvůli jejich protižidovským postojům. Hitler se mj. v roce 1935 osobně účastnil zádušní mše za prvního maršála a Náčelníka státu Polska Józefa Piłsudského.

Zádušní mše za Józefa Piłsudského, vedená kardinálem Aleksanderem Kakowskim za přítomnosti Adolfa Hitlera, 17. května 1935.

Prohnaní Poláci se pokusili poštvat Západ proti Němcům a Němce proti Sovětskému svazu – a jejich země skončila v troskách. Místo aby se z této rány poučili a pochopili, že podobné pletichaření pro zemi střední velikosti i vlivu obvykle nedopadá dobře, se po skončení studené války ke svým piklům vrátili. Světové fórum pro holokaust v Jeruzalémě ovšem ukazuje, že záměr stát se ostrím západní ofenzivy proti Rusku pro ně také skončil katastrofálně.

Sejm, dolní komora polského parlamentu, zvláštní rezolucí **odsoudil** „provokativní“ a „nepravdivá“ prohlášení ruského prezidenta Vladimira Putina o polské úloze v počátcích 2. světové války: „Dva totalitní režimy, nacistické Německo a komunistický SSSR – rozpoutaly válku“ – a Polsko bylo bez viny, zdůrazňuje prohlášení, přijaté 9. ledna bez hlasování.

Tato mantra dlouhá léta fungovala velice spolehlivě: k obvinění Ruska a delegitimizaci Sovětů. Nyní si chtějí trochu zábavy užít také Židé, tentokrát na polský účet. Pro Rusko to je změna k lepšímu, vždyť Židé jsou velice cenným spojencem. A zatímco Putin se zúčastní vzpomínkové akce v jeruzalémském **Jad Vašem**, polský prezident Duda tam nebude a polské hlasy proto nezazní.

Nedávno mi napsal polský nacionalista, doktor Ignacy Nowopolski: Polsko by se prý mělo navrátit pod ochranu Varšavské smlouvy, jinak jej Němci s Židy oberou až na kost.

„Začali s obviňováním Polska za vyvolání 2. světové války a holokaustu Židů... Západní korporace už od roku 1989 zdokonalují strategie pro co nejefektivnější loupež bohatství postkomunistických společností... Média poplatná impériu zdárně přiměla obyvatele postkomunistických zemí k dobrovolnému připojení se k nově vzniknuvšímu ateistickému ráji v podobě EU. Mladší generace Poláků se naučily vnímat postavení občanů Evropské unie druhé kategorie jako cosi podobně samozřejmého jako třeba zákony přitažlivosti.

...protiruské postoje v Polsku i ostatních středoevropských zemích jsou pak hlavně projevem nerozumných tendencí uvnitř těchto společností. Chtějí-li přežít, musejí tyto země překonat vzájemné nevraživosti, které v současnosti umožňují jejich nepřátelům zdárně užívat odvěké strategie *divide et impera*. Řešení hledejme ve vytvoření jakési „euroslovanské“ zóny spolupráce nebo dokonce konfederaci s Ruskou federací“ – tedy návratu k Varšavské smlouvě.

Takováto slova z úst radikálního polského nacionalisty ukazují na zásadní proměnu smýšlení. Pokud/až se podobně smýšlející lidé dostanou do Prezidentského (kdysi Místodržitelského) paláce, vydá se Polsko cestou sbratření s Ruskem a povede se mu dobře. Američtí vojáci, tanky i radary se vrátí domů do Virginie. Ruské vojenské památníky dostanou nový nátěr. Rusové snadno zapomínají na staré křivdy a ve svém srdci dosud živí slabůstku pro „východní Francouze“, Poláky. V takovéto konstelaci by Rusové podpořili Poláky i proti nárokům třetích stran, jako tomu bylo po dlouhá léta. Mezitím však může být Světové fórum pro holokaust pro Polsko cennou lekcí: nevyvolávejte na rozkazy ze Západu nepřátelství na Východě.

Úvaha Israela Shamira **The Battle for Auschwitz** vyšla na stránkách Unz Review 20. ledna 2020.